

ховена, напрімѣрь, и нека ти кажатъ кой съ какво е задоволилъ неговата душа? Азъ съмъ правилъ опитъ: тѣжниятъ намира, че е напирана тѣгата му, веселиятъ е въ възторгъ, че е погалена радостта му.

Д-ръ Тиховъ. Не съмъ правилъ опитъ съ такива. Но болни сѣ намирали утѣха въ музиката. А то е достатъчно да цѣнимъ високо това изкуство.

Павелъ. (Понича нѣщо да възрази, ала Неда донася кафетата и той млѣква).

Неда. (Поднася всѣки му кафето).

Въ това врѣме пристига и Тепавски съ цигулката До като пиятъ кафето си, Тепавски, настройва кордитѣ и почва да свири.

Тѣжни задушевни звуци на гѣсти вълни, като задавенъ изворъ избликуватъ подъ лѣжа и отпуща се къмъ нивитѣ извилия се гласъ, който стѣне и сѣкашъ дири вѣщо далечно, не збжднато.

Всички се смѣлчаватъ, вслушана въ дивнитѣ ехтения на кордитѣ

На около настава вечеръ; звѣздитѣ замеждукватъ по купола на ведрото тѣмнѣюще небе и далечъ хе, до тѣмевъ кѣдравъ ридъ изплува огнения ликъ на пълната луна. Кордитѣ ридаятъ, копнеющъ духъ мудро се лута на стремителнитѣ крилѣ на мелодията. въздуха подъ асмата проехтява и звуцитѣ се приливатъ къмъ глѣкналитѣ пълнокласни ниви и съ сребристия свѣтликъ на изгрѣлата луна потопяватъ нощта въ блѣнове потайни.

Д-ръ Тиховъ. Това е сонатата на сомпамбулата, май. (запитва тихо Тепавски).

Тепавски. (Клюмва глава и пакъ завива лѣжа).

Нощта пристѣпва тайнствено изъ затѣмнѣлата градина; звуцитѣ на цигулката замиратъ все по нѣжно и по нѣжно. Една въздишка се изтѣргва изъ гърдитѣ на Дѣла.
